

N:o 136.

Af herr O. A. Brodin, om restitution af tull å materialier till fartyg, som i Sverige byggas för utländsk fraktfart.

Under förlidet års riksdag väcktes af undertecknad en motion (n:o 187), till hvilken jag anhåller få hänvisa, att en restitution, beräknad att motsvara tullen å de materialier och inventarier, som ingå i fartyg, skulle utbetalas, då fartyg byggdes i Sverige för utländsk räkning eller för svensk redare, om fartyget skall användas i utländsk fraktfart.

Bevillningsutskottet, till hvilket denna motion remitterades, afstyrkte densamma och anförde till stöd därför bland annat att: »Utskottet ansåg för öfrigt, att frågan om en utsträckning af restitutionsprincipens tillämpning vore af den art, att densamma icke kunde bedömas, förrän verkningarna af Riksdagens beslut i afseende å tulltaxan började visa sig».

Då de införda tullarne redan nu haft en sådan verkan, att skeppsbyggeri-handteringen lidit deraf, finnas fullt berättigade skäl att återkomma med samma motion, och anhåller jag till stöd därför få anföra följande:

Genom åtskilliga orsaker, och deribland att sjöfarten genom ishinder så sent kunde begynna i Östersjö-hamnarne sistlidne vår, hvartill senare under året kom det stora behofvet af fartyg för spanmålstransporten, stego frakterna betydligt förliden höst. Detta gaf anledning till att utländska redare, synnerligast engelska, tyska och norska, redan genast började beställa nya fartyg. Detta förhållande har sedan fortfarit, så att de flesta skeppsvarf i England och Tyskland äro fullt sysselsatta. De svenska skeppsvarfven och verkstäderna kunde icke, på grund af de införda tullarne å jern, plåt och snart sagdt allt som erfordras för fartygs byggnad och fartygs utrustning, bygga tillnärmelsevis sådana pris som de utländska varfven och hindrades sålunda, af de till deras skydd införda tullarne, att kunna få

beställningar till utlandet. Endast ett svenskt verkstadsbolag har lyckats erhålla beställning för utländsk räkning, och är detta beroende af att det under en längre tid tillverkat en viss specialité af fartyg. Svenska skeppsredare hafva blifvit förhindrade att inköpa tidsenliga fartyg från utlandet på grund af tullen och hafva icke heller kunnat beställa inom landet på grund af de höga pris, som fordrats. Sålunda har endast ett fåtal fartyg, dels för kusttrade och dels för trade emellan Sverige och närmast liggande utländska platser, kunnat beställas. Följden har blifvit att, oaktadt en gynsam fraktkonjunktur, hafva varf nedlagt sin rörelse, andra hafva måst afskeda en del af sina arbetare. Rederier hafva funnits och finnas äfven nu, som vilja beställa fartyg, men de vid sistlidne riksdag införda tullarne hafva hindrande inverkat på beställningarna.

Sålunda är nödvändigt, att Riksdagen snart medgifver en restitution vid fartygsbyggnad, motsvarande de införda tullarna, på det att de svenska varfven må kunna få några beställningar under nuvarande fraktkonjunkturer, som antagligen icke komma att räcka så länge. Detta så mycket mera som restitution i dylika fall alltid förut medgifvits och fortfarande medgifves för segelduk, hvilket var den enda viktigare, för fartygsutredning nödvändiga artikel, som enligt förra tulltariffen var belagd med tull (se § 8 i underrättelse om taxans tillämpning).

Till bevis för att detta yrkande om restitution å tull för materialier och utredningspersedlar till fartyg icke är något nytt, anhåller jag få meddela:

1) Att i tulltaxe-underrättelserna af den 23 oktober 1841 § 20 medgifves restitution af 25 procent å belöpande tullumgälder för de skeppsförnödenheter, som användas vid nybyggnader af fartyg i Sverige om minst 40 lästers draglighet för svensk redares räkning, samt att restitution med hela tullbeloppet, endast med afdrag af en mindre afgift, medgifves, då fartyg byggas för utländsk räkning å svenska varf.

2) Att i tulltaxe-underrättelserna af 4 december 1848 § 13 stadgas, att dylik restitution till svenska redare skall utgå med 50 procent å tullen samt såsom förut med hela tullbeloppet, då fartyg byggas för utländsk räkning.

3) Att i tulltaxe-underrättelserna af 4 december 1854 § 13 stadgas, att dylik restitution skall medgifvas till $\frac{2}{3}$ af erlagda införselsafgifter för de skeppsförnödenheter, som användas till tackling och utredning.

4) Att i tulltaxe-underrättelserna af den 18 december 1857 § 12 stadgas, att restitution af erlagda införselsafgifter för ifrågavarande materialier och skeppsförnödenheter medgifves.

5) Att i tulltaxe-underrättelserna af 13 november 1868 § 8 dylik restitution medgifves, då fartyg vid svenska varf repareras.

Sålunda synes det vara tydligt, att principen att lemna restitution för erlagda tullafgifter i dylika fall varit och fortfarande är gällande.

Vid sistlidna års riksdag beslöts äfven, att restitution skulle lemnas å mjöl, som tillverkats i Sverige af utländsk spanmål och sedan utfördes, samt å råbränvin, som i Sverige förädlades, m. m.

Af § 9 i gällande tulltaxe-underrättelserna finner man derjemte, att restitution beviljas å socker, chokolad, tobak, garn, väfnader m. m., då produkter deraf utföras.

Häraf torde framgå, att beviljandet af restitution å tull för materialier och utredningspersedlar till fartygs byggnad endast är billig och rättvis.

Under återopande af motiveringen i min ofvannämnda motion, n:o 187, under förra riksdagen och med stöd af hvad jag här ofvan anfört, anhåller jag vördsamt få hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att, då fartyg byggas eller repareras i Sverige för utländsk räkning eller för svensk redare, då fartyget skall användas i utländsk fraktfart, restitution af tull, eller en restitution, beräknad att motsvara tullen, å materialier och utredningspersedlar, som användas till fartyget, utbetalas af svenska statsverket.

Stockholm den 26 januari 1889.

O. A. Brodin.